

DEM-İ VUSLAT

Ahmet Süreyya Durna

Deprem olmuş tufan kopmuş fark etmez
Deli gönlüm bir sevdadan çark etmez
Ne vazgeçer ne de uslanırım ben.

Gam değil ekmeğim, aşım kesilse
Kör testere ile başım kesilse
Aşkın sofrasında beslenirim ben.

Sırlıklam vurgunum can dostuma
Ağma bulut! Çakma şimşek üstüme!
Yağmur yağmasa da ıslanırım ben.

Enginlerde sığmaz içim içime
Oturmaz kalıba, girmez biçime
Çıkar yükseklerle seslenirim ben.

Seferber olsa da eşyanın tümü
Hiç bir kuvvet taşıyamaz yükümü
Kendi yüreğime yaslanırım ben.

Bir elimde cımbız, birinde tarak
Körler aynasına gözsüz bakarak
Karanlık gecede süslenirim ben.

Gücenmeyin, darılmayın boşuna
Çene çalıp yorulmayın boşuna
Altın olsam gene paslanırım ben.

Ölüm döşeginde en zor anımda
Sevgili! Yeter ki sen ol yanımda
“Dem-i vuslat” diye hislenirim ben.

TAHMİN

Âşık Muhsinoğlu

Közü canlı külü canlı
Aşk ateşi yansa gerek
Ayrılınca alev alev
Kavuşunca sönsen gerek

Aklımı alması yetmez
Ömrümü çalması yetmez
Dilimde kalması yetmez
Yüreğime inse gerek

Ninem kirman çeviriyor
Durmadan yün eğiriyor
Benim gözüm seğiriyor
Yârim bana dönse gerek

Ben köle o sultan diye
Kabul ettim ferman diye
Yaradan’a kurban diye
Babam beni sunsa gerek

Dağ taş beni dinliyorsa
Hâllerimi anlıyorsa
Kulaklarım çınlıyorsa
Annem beni ansa gerek

Aşk ölüm değilmiş meğer
Aşk için ölmeye değer
Yâr olaydı bahtım eğer
Duyar mıydım şansa gerek